

Μὴν ἐνθυμησθε θρήνους,
στεφάνους ἀκανθίνους,
τοσαύτας φραγγελάσεις
κι' ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης.

Καθεὶς τῆς ἀνορθώσεως τὸν χρόνον ἄς ξεχάσῃ,
ποῦ τρόμος ἔκανε πολλοὺς καὶ τρεκοῦσαν παπούτσα,
ἄς ξεχασθῇ κι' ἡ ψήφισις σχεδίων τοῦ θανάτου,
ποῦ πέντε πέντε τάβραζε μὲ ναργιλὲ μαρκουῦται.

* Ἀνέστησαν τὰ κόμματα,
χαραῖς καὶ ξεφαντώματα,
πασχαλινὸ γκιουδέτσι,
σφακτὸ καὶ κοκορέτσι.

Ταῦτ' ἄς εἶναι μέλημα
πάντων τῶν συγχρόνων,
κι' ἄς γενῆ τὸ θέλημα
τῶν κομμάτων μόνον.

Τοτὸ κάθε μας Βουλῆς κήρυγμα καὶ βούλημα
ταεργάδες νάχωμε κι' ἀρνιακὰ γὰρ ποῦλημα.

Περὶ τῆς μονομαχίας μῆς μεγάλης δυστυχίας.

Π.— Ἀνάστασις, βρε Φασουλή, γαλήνη κι' ἡσυχία,
μὰ δὲν μοῦ λές καὶ τίποτα γὰρ τὴν μονομαχία;

Φ.— Κλαίω γὰρ τὸν Γενεόπουλο, τοῦ Ναυτικοῦ καμάρι,
κι' ὄρατο παλληκαρί.

Κλαίω παιδί τῆς Ναυτικῆς,
καὶ λέω κρῖμα κρῖμα,
ποῦ πάει συναδελφικῆς
μονομαχίας θύμα.

Μὰ κλαίω καὶ τὸν Τσουκαλά, ποῦ κλαίει μὲ καυμὸ
γι' αὐτὸν τὸν σκοτωμὸ,

κι' ἄπ' ἔλους περισσότερο κλαίει τὴν Πολιτεία,
τοῦ κάθε δυστυχήματος τὴν ἀφορμὴ κι' αἰτία.

Π.— Γρατὶ μὲ τούτῃ τῆ βίβλας καὶ πάλι μπακαλιάρου;
Φ.— Γὰρ τὴν κακὴ σου τὴν ψυχρὰ καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο.
Ἐκαὶνὴ νόμους σοδαροὺς ψηφίζει καὶ συγγράφει,
κι' οἱ νόμοι σοβαρότατοι πο' ἄρουν εἰς τὸ ράφι,
κι' ἄλλοτε πάλι μὲ χαρὰ τοὺς βάζει στὸ ζεμπλι
καὶ τοὺς κρεμᾶ φηλά φηλά νὰ μὴν τοὺς φᾶν οἱ φύλλα.

Κλάψε τὴν μὲ τοὺς νόμους τῆς καὶ μ' ἄλα τῆς τάρχετα...

Π.— Τώρα δὲν εἶναι χωρατὰ κάθε μονομαχία.
Ἄλλομονο καὶ τρεῖς ἄλλοι...
τώρα τάσταϊα, Φασουλή,
πέρασαν μὲ τὸν καιρὸ,
τώρα βαροῦνε 'στὸ σταυρὸ.

Τώρα καὶ τὸ περιστροφὸ τῶνον καλὰ γεμάτο,
καὶ μ' ἕνα μπούμ, βρε Φασουλή, μόντο Σαμφὼν καὶ κάτω.
Μονομαχίαις γίνονται μὲ τόση ἀγριεῖα
καὶ δὲν ταλεῖνον ὅπως πρὶν μὲ μὲ μακαρονάδα.

* Ἐν μέσῳ νέας πλάσεως, ὑστερικῆς τιμίας,
τιμὴν θρησκόμενα κι' ἔμας,
καὶ γὰρ ζήτηματα τιμῆς
δδῶνται οπαδικτικῶς καθεὶς Ἱερειμίας.

Φ.—

Χαίρε, πλάσις νεωτέρα,
μὲ τοὺς ἄθλους τοὺς ποικίλους...
Ἀναστάσεως ἡμέρα
κι' ἄς φονεύσωμεν ἀλλήλους.

Δεῦτε μονομαχήσωμεν
μέσα ὅς περιβόλια
μὲ εἴψη καὶ πιστόλια,
κι' αἴμ' ἀδελφῶν ἄς χύσωμεν
μὲ σπαθισμοὺς καὶ βόλια.

Ἡδῶσα καινὸν ἀγάπη!... μὲ βρυχηθμοὺς θηρίων...
τελούμενη ἀγῶνας λαμπροὺς Ἐλευθερίων,
καὶ 'στὴ Σκοποβολῇ μὲ ζῆλο ν' ἀσκηθοῦμε
κι' εἶβε ν' ἀξιωθοῦμε,
ν' ἀλληλοσκοτωθοῦμε,
γιατὶ, βρε Περικίετο, θάνατ' ἔντροπῃ μεγάλη
νὰ μὰς σκοτῶσουν ἄλλοι,
καὶ τὸ φιλότιμὸ μας θαρρῶ δὲν ὑποφέρει
μ' ἄλλοφυλο πιστόλι νὰ πάμε καὶ μαχαίρι.

Αἵματα θέλω, Γέγνο, μονομαχία, φρόνο...
τὸν Στρανὸ θὰ κάνω, κι' ἄς μᾶλλον πλέον εἶλο:
πῶς ἐν τολμήσουν τώρα νὰ μὲ κυττάξουν μόνω,
φῶρα τὴν σακαράκα, τὸ ραβδῶτὸ πιστόλι.

Αἵματα θέλω, Γέγνο, νὰ χύσω κρουνηδόν...
καὶ οὐ βρε Περικίετο, μὴ εὐλέτης κωρηδόν.
Μὴ μὲ κυττᾶς 'στὸ μάτι, μὴ μὲ κυττᾶς 'στὸ φρόδι,
ἀλλοιῶς δὲν χωρατεύω, σὲ τρώει μαῦρο φίδι.

* Ἐμπρὸς 'στὰ σκοπευτήρια καὶ 'στῆς σκοποβολαῖς...

Π.— Ἄμμα γὰρ τὸν Γενεόπουλο τὸν Περικίη τί λές;
Φ.— Λένε πῶς ἀυτοκτονῶσι κοντὰ τὴν Σκαλιμῆνα
σὲ τούτον τῆς ἀνοξέως τὸν μυρωμένο μῆνα.
Ἄνειροπλόκος, ὄμορφος, ἀλλοσητικός εἰς ἄλα,
μέσα σ' ἄγρῶν προσηχέτο λουλούδια μυροβόλα,
κι' ἔμπρὸς σ' ἀρχαῖα μάρμαρα καὶ ἀρχαίους Παρθενῶνες,
κι' ἔκει γεμάτος ὄνειρα μιλῶσε κατὰ μόνας.

Μόνον ὄνειρον ὄνειρα μὲς 'στὴν πατῆ τὴν σφαίρα,
κι' ὄσα γλυκωνεῖρατο τὴν νύκτα καὶ τὴν μέρα
ἔμπρὸς σ' ἀρχαῖα μάρμαρα καὶ τῶν ἀγρῶν τὰ κρῖνα
ἐν εἰμποροῦσαν νὰ γένουν ποτὲ πραγματικά,
νομίξω πῶς δὲν ἄβριγγε τὰ μάτια τοῦ σ' ἔπεινα,
γιατὶ δὲν ὄσαν εἰραεὶν ἄν πρὶν φανταστικὰ.

* Ἄνειροπλόκος, ὄμορφος, μ' ἄρωματα λευκόντων
τὰ λείψαν' ἀρωματῆς Νικῆν καὶ Παρθενῶνων.

Καὶ σὺν ὄνειρον ποιητῆς
μοῦ λένε πῶς γὰρ μνήμα
μὲς θάλασσας ὄνειρικῆς
ἀγκάλιασε τὸ κῆμα.

Μοῦσα γι' αὐτὸν λυπητερὰ τὴν λόρα τῆς ἐπίνοιας,
μὰ λὲν πῶς εἶναι πιθανὸν καὶ νὰ μὴν αὐτοκτόνησῃ,
μήτε ν' ἀπὴλπους ζωῆς ἄνειρευτῆς κι' ἀνυπόστατο...
λένε πῶς κάποιος ζωντανὸ τὸν εἶδε 'στὰ Πατήσια,
κι' ἂν ἕνα μόνον εἰρα φανῆ κι' ὁ θάνατός του,
τότε χαρὰ 'στὸς φίλους τοῦ μαὶ καὶ σ' ἔμας περίοισμα.

Π.— Πάσα καινὸν Κυρίον... κι' ἐγὼ λουλούδια πέρνω,
καὶ χάριν τῆς μεγάλης ἡμέρας δὲν οὐ δέρνω.